

SLADKÝ ŽIVOT

Michelle Smartová
Jak se krotí
playboy

MICHELLE SMARTOVÁ

JAK SE KROTÍ
PLAYBOY

PŘEKLAD

PETRA JELÍNKOVÁ

Milá čtenářko,

na příbězích se společným „jmenovatelem“ něžného romantického citu mě baví „ten zbytek“. Tedy kulisy, do nichž autorky dokáží příběhy zakomponovat. Tak například tento měsíc hned dvě povídky mají kriminální charakter – začínají únosem, dokonce i na vraždu tam dojde. Které že to jsou? Mou svobodu za tvou od Jackie Ashendenové a Pod plnými plachtami, kterou pro Vás napsala Amanda Cinelliová.

Jedna povídka je tak trochu podobenstvím o zlu, jež možná není úplným zlem, ale vždycky číhá hned vedle. Maisey Yatesová ji pojmenovala A sežehly je plameny. Symbolická jsou i jména tří královských bratří, kolem jejichž osudu se děj točí. Král Alexius má jméno po antickém Alexandrovi, jeho marnotratný bratr Dionysus zase po bohu vína a hýření. A třetí, Lazarus, po biblickém Lazarovi – to byl ten, co vstal z mrtvých (ale to už jsem prozradil moc!).

V Nebezpečně návykových nocích od Abby Greenové budete mít možnost se začíst do rodinné ságy – jde totiž o druhý příběh ze série o bratrech Marchettiových. No a příběhy Jak se krotí playboy od Michelle Smartové a Proti jeho pravidlům, jež sepsala Melanie Milburneová, mají zase společný určitý typ hrdiny. Bohatého a lehkomyšlného muže, který si chce jenom užívat... tedy až do chvíle, než zjistí, co je v životě opravdu důležité.

Ale to Vy přece dobře víte...

*S láskou
Váš Harlequin*

Michelle Smartová

**JAK SE KROTÍ
PLAYBOY**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Cost of Claiming His Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Petra Jelínková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Michelle Smart
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7876-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7877-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7878-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Řev davu diváků byl ohlušující. Becky Aldridgeová, která utírala stoly v opuštěném pohostinském stanu, uhodla, že skóroval Emiliano Delgado, majitel a hráč týmu Delgado. Kdykoli tým Delgado během uplynulých tří týdnů soutěže o pohár hrál, dav diváků se ztrojnásobil. Když tam Becky začala pracovat, o světě póla nic nevěděla. O hře nic nevěděla ani teď, ale o jejím hvězdném hráči toho zjistila hodně. Hlavně to, že se všem líbil.

Když nesla k baru poslední špinavé sklenice, uvědomila si, že má společnost: dva psy, kteří spokojeně kradli brambůrky a další pamlsky, jež lidem spadly do trávy.

„Jenno?“ zavolala a vůbec ji nepřekvapilo, že jí nikdo neodpověděl. Jenna, která měla s Becky obsluhovat na baru, se zase vypařila, určitě aby se podívala na probíhající semifinálový zápas. Jenna Emilianu Delgadovi ohromně fandila a donášela Becky veškeré informace o tomto pohledném miliardáři španělského a argentinského původu.

Když se Becky ujistila, že nikdo z pár lidí, kteří se motali před stanem, psíky nevlastní, přistoupila k pejskům vyzbrojena maličkými kousky párků, aby je nalákala. Zabralo to. Psi se na ni vrhli jako staří

kamarádi, vrtěli ocasy a spokojeně jí žrali z ruky. Nabídla jim misku s vodou, posadila se k jednomu z venkovních stolků a vytočila číslo, které měli oba na obojku. Hovor spadnul rovnou do hlasové schránky.

„Ahoj, jmenuju se Becky a můžete přestat panikařit, protože mám vaše psy u sebe. Pracuju ve stanu s občerstvením naproti hřišti. Je to ten s růžovou střechou, takže mě snadno najdete, pokud se ztratíte, tak mi zavolejte. Do té doby se vám o psíky postarám. Nashle.“

Psi mezitím seděli a pozorovali ji. Byli to opravdu nádherní tvorové. Ten větší byl zlatý retrívr s obrovským očima, ten menší nádherný ratlík.

„Nebojte se,“ řekla jim, zatímco je drbala na hlavě, „maminka nebo tatínek si pro vás určitě brzo přijdou.“

Do stanu vstoupil žíznavý kolemjdoucí. Beckyiny obavy, co se psy, se rychle rozplynuly, protože ti šli za ní na bar. Byli skvěle vychovaní, a když jim přikázala, aby zůstali schovaní za barem, schoulili se tam a bedlivě ji sledovali.

Uběhla další půlhodina. Jenna se vrátila jen pár vteřin před dalším přílivem zákazníků. Zápas skončil, Delgadův tým vyhrál semifinále šest ku pěti a rozdovádění diváci to chtěli oslavit. V pohostinském stanu bylo tak rušno, že Becky mohla psy jen tu a tam poplácat po hlavě a sem tam jim podstrčit kousek párku.

„Co tu kčertu dělají?“

Uprostřed čepování pěti piv pro hlučnou skupinu mladíků a snahy vytěsnit to, jak jí všichni koukají do výstřihu, si Becky nevšimla, že se vrátil vedoucí. Mark se na psy díval, jako by tam měli všechny nakazit nějakou nemocí.

„Přišli sem při posledním zápasu,“ pokusila se překřičet randál. „Nechala jsem jejich majiteli vzkaz.“

„Nemůžou tu zůstat.“

„Proč ne? Jídlo tu přece nepřipravujeme.“

„Nejsme žádná psí školka. Zbav se jich.“

Becky postavila načepované pivo před zákazníka a okamžitě začala točit další.

„Někomu se ztratili.“

„To je mi jedno. Hned je odsud vypakuj.“

„Tak já aspoň dotočím rundu, vyvedu je ven a počkáme na majitele.“

„Ne. Zbav se těch zblešených čoklů okamžitě a vrať se do práce.“

„Měj srdce,“ prosila ho, ale už tehdy jí bylo jasné, že plýtvá dechem. Mark za tu krátkou dobu, co tam byla, dokázal, že srdce nemá.

„Oni určitě...“

Mark ji popadl za paži a zavrčel jí do ucha: „Pokud si chceš tuhle práci udržet, uděláš, co ti říkám...“

Markův vztekly monolog přerušilo tiché zavrčení. Byl to ten menší pes, který se krčil vedle Becky a zíral na vedoucího s vyceněnými zuby.

Becky si nebyla jistá, zda to byl reflex nebo záměr – Mark ale malého psíka prudce nakopl. Pes vyjel. Becky na tuto krutost bleskově zareagovala. Chrstla plný půllitr, který právě dotočila, šéfovi přímo do obličeje.

Ve stanu se rozhostilo ticho.

Mark, s tváří rudou jako přezrálá řepa, si setřel pivo z obličeje.

„Děvko.“

Rozhořčená Becky zvedla psíka do náruče.

„Kopl jsi do bezbranného psa, ty hovado.“

„Máš padáka.“

„To je mi fuk. Jsi sviňák a nahlásím to úřadům.“

Přes všechno to drama si Becky nevšimla důvodu, proč dav ztichl. Byla to vysoká, štíhlá postava oblečená do zeleno-bíle pruhovaného pólo trička Delgadova

týmu potřísněného blátem, která došla až k baru a hleděla na Marka s nepopíratelným odporem.

„Ty jsi nakopl mého psa?“

Mark ho poznal a zbledl.

„Bylo to spíš poklepání,“ zamumlal.

Becky, příliš rozrušená a rozzlobená, než aby se starala o to, že se objevil velký Emiliano Delgado osobně, nebo že vedle ní Jenna je blízko k infarktu, pečlivě svírala psíka a utírala si slzy.

„Nakopl ho,“ řekla. „Křičel na mě a tenhle krásný pejsek,“ políbila psa na temeno, „se mě zastal a Mark ho nakopnul.“

Emiliano se na chvíli odmlčel a podíval se z Becky se psem na schouleného Marka. A pak se na něj vrhl. S hbitostí, kterou byste do něj při jeho velikosti nikdy neřekli, Emiliano přeskočil bar, chytil Marka pod krkem a vlekl ho ven ze stanu.

Zlatý retrívř se usmyslel svého pána následovat, a proto vyběhla i Becky s druhým pejskem v náručí, aby retrívra zastavila.

Venku shodil Emiliano Marka na zem.

„Taky bych tě měl nakopat,“ zuřil, zatímco se nad ním tyčil, „abys věděl, jaké to je, ale nestojíš mi za to. Takže ti radím odejít, než si to rozmyslím. A ber to tak, že máš výpověď.“

„To nemůžete...“ Stačil však jediný pohled na Emilianovu tvář a Mark rychle přestal protestovat a zakryl si tvář.

Emiliano se hrozivě zasmál.

„Když řeknu, že máš padáka, tak máš padáka.“

Pak se otočil k udýchané, silně nalíčené ženě v sexy kalhotách a vestě, která k němu přibíhala, a řekl: „A ty máš taky padáka. Platím tě za to, abys mi Rufuse a Barneyho hlídala, a oni ti utekli.“

Ženina zbledla stejně rychle jako Mark.

„Stalo se to náhodou,“ hájila se.

„Náhodou, protože ses víc zajímala o to, aby ses dostala Juanovi do kalhot, než aby ses jim věnovala. Mohlo se stát cokoli. Jdi mi z očí.“

A pak se otočil k Becky, která výměnu názorů fascinovaně sledovala.

Retriřr se jí přitiskl k noze. Voříšek jí olízl tvář. Přemýšlela, jestli s ní soucítí, protože se na ni chystá další bouře, že se o ně taky lépe nepostarala – konec konců, opravdu je neměla nechávat za barem, takže svým způsobem byla za Markovu nechutně přehnanou reakci taky zodpovědná.

Jasně hnědé oči ji zkoumaly snad celou věčnost a pak se mu na tváři objevil úsměv.

Becky se rozbušilo srdce. To byl ale úsměv. Celá tvář se mu rozzářila a Becky díky tomu úsměvu pochopila, proč jsou do něj Jenna a tisíce dalších fanynek tak poblázněné.

„Co budeš odpoledne dělat?“ zeptal se, přistoupil k ní a natáhl se pro svého psa.

„Pracovat...“ Podali si psíka, což nebylo jen tak, protože Emiliano byl o dobrých třicet čísel vyšší než ona. Zachytila závan kolínské s čerstvým potem a zjistila, že by se té vůně nejraději zhluboka nadechla znova.

„No, předpokládala jsem, že budu pracovat. Ale nevím, jestli ten Markův vyhozov znamená, že mám taky padáka, nebo ho vlastně nemám.“

„Dám ti pět set liber, když se mi postaráš o chlapce.“

„Cože?“

Emiliano se na ni křivě usmál. „Mám před sebou finále a právě jsem vyhodil hlídačku psů.“

O dva měsíce později

Emiliano si potřetí přečetl ručně psaný dopis, než ho nacpal do kapsy a vyrazil ze svého anglického domu. Telefonát ženě, která mu právě zkazila den, nikdo nebral. Zamračil se na těžké mraky nad hlavou, které pokazily letní den, a promarnil třicet minut jejím hledáním, přičemž nejprve zamířil do svých prvotřídních stájí a výběhů.

Jako by toho neměl dost, čekal ho víkend ve vile jeho machiavelistické matky v Monte Cleure, kde bude muset dýchat stejný vzduch jako jeho nevlastní bratr. Damiána neviděl od pohřbu jejich otce před téměř šesti měsíci. Být po jeho, už by stejný vzduch nedýchali nikdy, ale zítra touto dobou opět uvízne v jeho společnosti.

Když mu zazvonil telefon, vytrhl ho z kapsy a znovu se zamračil, když místo Becky uviděl na displeji jméno svého veterináře. Ani skvělá zpráva, že Matilda, bývalá závodní klisna je březí, mu nedokázala vykouzlit úsměv na tváři.

Jeho pozornost upoutala postava kráčející v dálce přes pastviny. Podle dvou menších čtyřnohých tvorů, kteří se kolem ní motali, poznal Becky, a rázně vykročil jejím směrem.

Jeho psi si ho všimli jako první a rozběhli se k němu.

„Co to má znamenat?“ vyjel na ni zhurta, když k ní došel, a zamával jí dopisem před obličejem.

Becky obrátila oči v sloup a sklonila se pro psí míček.

„Moje oficiální výpověď.“

„Nepřijímám ji.“

Švihla míčkem do vzduchu a psi se za ním rozběhli. Pak se podívala na Emiliana a pokrčila rameny.

„Odcházím, ať už ji přijmeš, nebo ne.“

„Jak to můžeš klukům udělat? Vždyť tě zbožňují.“

„Já je taky zbožňuju, ale když jsem tuhle práci brala, říkala jsem ti, že to bude jen dočasně.“

„Jak si mám v tak krátké době najít někoho jiného?“

Becky složila ruce na hrudi a věnovala mu napůl trpělivý, napůl podrážděný pohled, na který si už dávno zvykl.

„Čtyři týdny nejsou krátká doba, a už před dvěma měsíci jsem ti řekla, že tu můžu být jenom tři měsíce. Výpověď podávám písemně jenom ze zdvořilosti a aby sis uvědomil, že máš hledat někoho jiného. Máš na to dost času.“

„Já nechci někoho jiného. Za ty dva měsíce, co jim dělala chuť, jsem se o kluky nemusel vůbec starat. Dám ti dvakrát tolik.“

Rufus jí přinesl míč k nohám. Sebrala ho a znovu hodila a pak blýskla úsměvem, který Emiliana vždycky pošimral na hrudi i v rozkroku.

Na první pohled vypadala Becky obyčejně. Když se seznámili, měla na sobě uniformu v podobě černé košile a beztvarých kalhot, dlouhé tmavé vlasy v culíku a tvář nenalíčenou. Kdyby u ní jeho kluci nenašli útočiště a ochranu, když utekli od své předchozí chůvy Grety, nikdy by jí ani nevšimnul. Gretinu práci ji nabídl, až když se usmála. *A prásk!*

Byla oslnivá. Byla krásná. Úplně nádherná. Měla velké zelené oči, drobný nosík a rty tak široké a našpulené, že toužil vlastními ústy vyzkoušet, jestli jsou tak měkké, jak vypadají. O několik dní později ji uviděl s rozpuštěnými vlasy a ani na těch nebylo nic obyčejného. Byly lesklé, tmavě kaštanové a spadaly jí v hustých vlnách do poloviny zad. Přidejte k tomu přátelskou,

i když občas trochu prudkou povahu, pohotovost a lásku ke psům stejně silnou, jako byla ta jeho...

Kdyby pro něj Becky Aldridgeová nepracovala a nebyla tudíž zakázané ovoce, v mžiku by se s ní vyspal. Ale ona pro něj pracovala a být po jeho, pracovala by pro něj už napořád.

„Klidně mi dej dvakrát tolik,“ řekla lehce, „ale já stejně odcházím. Do nové práce nastupuji za šest týdnů.“

„Za šest týdnů?“ rozčilil se okamžitě. „Tak proč chceš odejít už za čtyři?“

„Protože musím před nástupem ještě něco zařídit.“

Třeba bydlení. Becky si na internetu hledala pronájmy poblíž laboratoře, kde měla nastoupit, a jeden byt si zamluvila, ale ještě před nástupem do práce potřebovala koupit nábytek a zařídit se.

„Řekni jim, že sis to rozmyslela.“

Soucitně se usmála. Chudák Emiliano. Narodil se do nepředstavitelného bohatství a celý život strávil ve víře, že může mít cokoli, co ho napadne. Že realita se dá překroutit podle jeho potřeb. Když souhlasila, že tu práci vezme, zjevně se rozhodl ignorovat fakt, že to bude jen dočasně, a předpokládal, že ji dokáže okouzlit, aby zůstala.

„Ne.“ Nestrávila léta složitým studiem, aby teď všechno zahodila.

Než Emiliano stihl nad jejím kategorickým odmítnutím vyšilovat, zazvonil mu telefon. Před zvednutím se na ni ještě ublíženě zadíval, jako by ho snad urazila.

Zatímco se rozpovídal ve své rodné španělštině, její výpověď mu vypadla z ruky. Probodl ji jasným pohledem svých hnědých očí a zlomyslně výpověď zašlápl.

Becky obrátila oči v sloup. Před nástupem do práce měla čtyři měsíce volna, a tak hledala práci, která by ji zaměstnala a psychicky nezatěžovala. Její

mozek si potřeboval odpočinout. Dělat barmanku na sportovišti splňovalo obě kritéria, ale moc ji to ne bavilo, takže když jí Emiliano nabídl, aby mu hlídala psy, chopila se příležitosti a přijala ji s tím, že to bude dělat jen do poloviny září.

Becky se psy vyrůstala a milovala je. Byli věrní, mnohem věrnější než lidé, a starat se o Emilianovy zázračné psy bylo rozhodně lepší než se zahazovat s opilými zákazníky. Psi ji milovali a vždycky se k ní chtěli přitulit, což ji ohromně těšilo. Pracovat pro Emilianu a žít na jeho rušném panství plném koní a lidí, kteří se o ně starali, byla radost. S Emilianem se skvěle spolupracovalo.

Popravdě řečeno, její práce nebyla ani práce, jako spíš placená zábava, ale už od jejich seznámení si uvědomovala, že Emiliano má sice smysl pro humor, ale zkřížit cestu mu člověk může jen na vlastní nebezpečí. Třeba před týdnem bez okolků vyhodil jednoho ze svých ošetřovatelů, protože nesplňoval vysoký standard péče, který pro své koně vyžadoval. Stejně nesmlouvaný a přísný byl i při hraní póla.

Becky tu hru konečně pochopila a začala ji bavit. Neustále nosila sluneční brýle, a tak mohla nenápadně sledovat každý Emilianův pohyb. Nikdy to ale nebylo schválně.

Prostě ji zaujalo něco na tom, jak se na hřišti pohyboval na svém koni – nikdy nechápala, proč se jim říká poníci¹. Emiliano vlastně poutal její pozornost,

¹ Historicky se pólo skutečně hrálo na ponících, konkrétně na plemenech koní s maximální výškou v kohoutku 127 centimetrů. Postupem času se ale výška koní pro hru zvětšovala, až přesáhla 148 centimetrů, což je hranice mezi poníky a koňmi. Speciálně vyšlechtěnému plemenu koní pro tuto hru se ale z tradice pořád říká polo pony. Poznámka redaktora.

ať už dělal cokoliv. A i kdyby od začátku nezamýšlela, že ta práce bude dočasná, stejně by dala výpověď.

Se svým oválným obličejem, vysokou a štíhlou postavou a širokými rameny Emiliano vypadal, že ho snad vytvořil Michelangelo. Měl velké, světle hnědé oči, vysoké lícni kosti a pevná ústa pod dlouhým nosem. Vše korunovaly tmavě hnědé vlasy, které nosil po stranách ostříhané nakrátko a nahoře delší a málokdy se mu podařilo je zkrotit. Becky docela chápala, proč se tolika dospělým ženám zrychluje tep, a bylo pro ni čím dál těžší udržet na uzdě svou vlastní, když se Emiliano objevil v dohledu.

Stejně tak pocítovala i žárlivost vůči fanynkám, které ho pronásledovaly na každém kroku.

Emiliano flirtoval s každou a v každé dokázal vyvolat pocit, že má oči jen pro ni. Becky si musela neustále připomínat, že i když se na ni dívá, jako by ji zval do postele, a usmívá se na ni tím svým líným, křivým úsměvem, nemyslí tím nic zvláštního.

Nejvíc ji ale zneklidňovaly sny. Sny, z nichž se probouzela zrudlá a pulzující. Po takto prosněné noci se mu častokrát ani nemohla podívat do očí. Tajit své reakce na něj bylo každým dnem složitější. Čím dříve odejde, tím lépe. Čím dříve začne pracovat v novém zaměstnání a začne znovu používat mozek, tím dříve na něj přestane myslet a její život se vrátí do normálu.

Když Emiliano hovor ukončil, hned měl lepší náladu.

„Víš, jak říkali, že ten Picasso není na prodej? Tak už je můj,“ oznámil jí vítězoslavně.

„Blahopřeju.“ Kromě toho, že byl Emiliano jedním z nejúspěšnějších chovatelů koní na světě a špičkovým hráčem póla, měl zálibu v umění a v Londýně, New Yorku, Madridu a Buenos Aires otevřel galerie

zdarma pro širokou veřejnost, a naplnil je nádhernými uměleckými díly, která nakupil.

„Když si otevřeš galerii v Oxfordu, můžeš ho tam vystavit a já se přijdu podívat, až budu mít volno.“

„V Oxfordu?“

„To jsi nečetl můj životopis?“ Když jí nabídl práci, měla poslat životopis mailem jeho asistentce, aby ho mohla založit do složky. Domnívala se, že bude chtít vědět o ženě, která se mu stará o psy, aspoň základní věci a že si ho přečte.

Emiliano si složil ruce na prsou a samolibě prohlásil: „To jsem nepotřeboval. Jsem vynikající znalec charakterů.“

Becky znovu zoufale zakoulela očima a plácla se do stehna, aby upoutala psí pozornost. Na nose jí přistála první kapka deště a ona chtěla dostat psy domů dřív, než začne průtrž.

„Máš na to čtyři týdny. Takže navrhuju urychleně začít hledat nového hlídače.“

„Nikoho hledat nepotřebuju,“ zavolal, když odcházela. „Zůstáváš.“

Otočila se k němu čelem a couvla. „Jsi cvok.“

„Copak nevíš, že vždycky dostanu, co chci, *bomboncita*?“

„Pak můj odchod považuj za pomoc svému přebujelému egu.“ Naposledy mu drze zamávala, otočila se a se psy, kteří klusali vedle ní, a rozběhla se zpátky k hezkému domku, ve kterém bydlela.